

תצהיר עדות ראשית

אני הח"מ, אלכס ור, ת"ז [REDACTED], לאחר שהוזהרתי כי עלי לומר את האמת וכי אהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא אעשה כן, מצהיר בזה בכתב כדלקמן:

תצהיר זה ניתן בעניין ת.א. 1384/04, תביעת הגב' נטליה רוטו נגדי ונגד אשתי.

1. אני מצהיר כי אכן העסקתי את התובעת בזנות, המקצוע שלשם העיסוק בו הגיעה התובעת לארץ ישראל (לפי דבריה).
2. אני מצהיר כי לאחר שהתובעת החלה לעבוד אצלנו, נתתי לתובעת את היחס הטוב ביותר שיכולתי לתת: התובעת הייתה בת בית בביתי, סעדה עמנו בארוחות ערב, אשתי נהגה לבשל ולהביא לתובעת ולשאר הבנות אוכל לדירתן, שיכנתי את התובעת בדירה נאה ברחוב דיזינגוף בת"א (בעוד שאני ואשתי מתגוררים בנתניה).
3. אני מצהיר כי בסה"כ המעורבות שלי בנעשה, עבודת הבנות ביום יום, הייתה מוגבלת ביותר והסתכמה בביקור של פעם בשבוע או פחות וגם אז בד"כ נמנעתי מכניסה לדירה בה שהו ועסקתי בעיקר בטיפול בבעיות שהתעוררו אם התעוררו ובכלל זה זאגה למורל גבוה אצל הבנות על ידי הוצאתן לארוחות, הופעות וכיו"ב, הכול על בסיס חברתי ובמגמה לתת להן הרגשת נוחות ונינוחות.
4. אני מצהיר כי לטענותיה של התובעת בכתב תביעתה אין שחר, כפי שאפרט להלן תוך התייחסות לסעיפי כתב התביעה.
5. סעיף 6 – אני מאשר המפורט בסעיף זה לעניין העבירות נשוא כתבי האישום ולגבי העבירות בהן הורשעתי. אולם, אבקש להעמיד דברים על דיוקם לעניין פיצוי המתלוננת: פיצוי התובעת על פי פסיקת בית המשפט עמד על \$5,000 (חמשת אלפים דולר ארה"ב) ולא על 5000 ₪ כנאמר בכתב התביעה והסכום אכן שולם לתובעת.
6. סעיף 8 – למיטב ידיעתי, ואף זאת מפיה של התובעת, התובעת הגיעה לארץ כדלקמן:
  - 6.1. התובעת שמעה בארץ מולדתה, מולדביה, כי ניתן להרוויח בישראל \$1,000 לחודש במקצוע העתיק ביותר.
  - 6.2. לדברי התובעת, זהו סכום גבוה מאד ביחס למקובל במולדתה.
  - 6.3. התובעת התחברה במולדתה לגורמים שיטפלו בהבאתה לארץ בדרך לא דרך ובאופן בלתי חוקי, וזאת למטרת מימוש כוונתה, עסוק במקצוע העתיק, בתנאים שפורטו לעיל.
7. לעניין סעיף 11 – להלן העובדות:
  - 7.1. התובעת עברה לעבוד אצלנו בסביבות ספטמבר 2002, או מעט אחרי, ועבדה אצלנו במהלך כ 8 חודשים או קצת פחות, עד לחודש מאי 2003.
  - 7.2. אנו אכן העסקנו את התובעת במקצוע העתיק, המקצוע אשר לשם העסוק בו הגיעה התובעת מלכתחילה לישראל.
  - 7.3. אני מצהיר כי לא רכשתי את התובעת או את שירותי התובעת תמורת \$ 10,000, אלא נדרשתי על ידי מעסיקה הקודם לשלם תשלום חודשי לכיסוי הוצאות הבאתה ארצה.

8. לעניין סעיף 12 – אבקש להוסיף כי:

8.1. לעניין מקום העסוק: למיטב ידיעתי, התובעת עסקה במקצוע העתיק לא רק בשתי הדירות אלא במקומות נוספים, חלקם, מקומות אליהם הופנתה על ידי מעסיקים או אנשים אחרים, אשר לא היו קשורים אלינו כלל, ובכלל זה: התובעת עסקה במקצוע העתיק גם בבתי מלון או דירות של לקוחות, לעיתים על פי יוזמתה או יוזמת אחרים, ללא קשר לעסוקה אצלנו.

8.2. כאמור, לעיל, למיטב ידיעתי, ידיעה בדיעבד, עסקה התובעת בעסוקה גם באופן עצמאי במקומות שידועים לתובעת (ואינם ידועים לי), ובכלל זה בתי מלון ומכונים אחרים.

9. סעיף 13 – לעניין תקופת ההעסקה, כפי שפורט לעיל, התובעת עברה לעבוד אצלי (ואצל אשת) בסביבות ספטמבר 2002, או מעט אחר, ועבדה אצלנו במהלך כ 8 חודשים או קצת פחות, עד לחודש מאי 2003.

10. סעיף 14 – האמור בסעיף זה לכתב התביעה פשוט אינו נכון, כפי שיובהר כלהלן:

10.1. העסקה בזנות – התובעת אכן עסקה בזנות, וכאמור, במהלך כ 8 חודשים, עשתה זאת, בעיקר, כעובדת אצלנו.

10.2. התובעת קיבלה את שכרה ויותר, וזאת כלהלן:

10.2.1. העברות כספים למשפחתה במולדובה, בהתאם לדרישתה, מבחינת העיתוי והסכום. לציין כי התובעת נמנעה מלהעביר את כל שכרה למשפחתה מטעמים השמורים עמה, בין היתר טענ הכי אמה אלכוהוליסטית ועלולה לבזבז הכספים ללא אחריות ובקרה, מטעמה.

10.2.2. קבלת כספים להוצאותיה בארץ, בכל עת שרצתה וככל שביקשה בתחום הסביר.

10.2.3. לעניין זה יש לציין כי ככל הידוע לי נהגה התובעת כילד בחנות צעצועים, קרי, שפע המוצרים בארץ לעומת מולדתה הזדחלים אותה והיא נהגה לבזבז לא מעט, על דרך ההמעטה, על ביגוד, דברי קוסמטיקה, סיגריות וכיו"ב.

10.2.4. כמו כן יש לציין כי בנוסף לנייל אנחנו נשאנו בתשלום הוצאות מדור וכלכלה וכן השלמות ככל שנדרשו להוצאותיה האישיות של התובעת: ביגוד, דברי קוסמטיקה, סיגריות וכיו"ב.

10.2.5. כמו כן שילמנו לתובעת דמי כיס, לכיסוי הוצאותיה הקטנות, בסך של כ 500-600 ₪ נוספים כל שבוע.

10.2.6. כמו כן, עפ"י החלטת ביה"מ הנכבד, בתיק הפלילי, אני ואשתי העברנו לידי התובעת את סך הפיצוי שנפסק – \$5,000.

10.3. לעניין האיזמים לכאורה – לא היו דברים מעולם. אני מעולם לא איימת על התובעת, וכאמור כבר לעיל ראיתי אותה פעם בשבוע לזמן קצר לכל היותר.

10.4. התובעת לא עבדה תחת איום ואף לא יכלה להרגיש מאוימת באופן סובייקטיבי. התובעת זכתה ליחס טוב שחרג לטובה מעל ומעבר ליחסי עובד מעביד רגילים, והיא קיבלה יחס משפחתי ממשי וחם, כפי שיפורט עוד להלן.

10.5. לעניין הכאת התובעת לכאורה – שוב, לא היו דברים מעולם. אני מעולם לא הכיתי את התובעת ומעולם לא הפעלתי כנגדה אלימות מכל סוג שהוא, לא אלימות פיזית ואף לא אלימות מילולית. כמו כן לא ידוע לי על מאן דהו שהכה או הפעיל אלימות מכל סוג שהוא ובדאי לא בהסכמתי או הרשאתי.

10.6. לעניין התעללות נפשית ופיזית לכאורה – גם כאן לא היו דברים מעולם. מעולם לא התעללתי בתובעת, לא פיזית ולא נפשית. נהפוך הוא, כפי שהובהר ועוד יובהר בהרחבה, התובעת זכתה ליחס טוב, החיפך הגמור מהנטען בתביעה.

- 10.7. לעניין סיכון חיים לכאורה – לא היו דברים מעולם. מעולם לא נעשה על ידי או מי מטעמי דבר שסיכן או עלול היה לסכן בכל דרך שהיא את התובעת. כמו כן, מעולם לא ביקשתי מהתובעת לעשות דבר מכל סוג שהוא שהיה עלול לסכנה או לסכן את בריאותה.
- 10.8. לעניין התייחסות נטולת כבוד לכאורה – גם בטענה זו אין ממש. יחסי לתובעת לכל אורך הדרך היה יחס טוב ולא ארחיק לכת אם אומר כי היחס היה כאל בת בית / חברה, מבלי להפחית מערכה בכחא זה.
11. האמור בסעיף 15 לכתב התביעה אינו נכון בעליל.
- 11.1. התובעת לא הועבדה אלא עבדה מתוך בחירתה שלה, בחירתה במקצוע העתיק ביותר. למיטב ידיעתי, בחירה זו נעשתה על ידי התובעת זמן רב בטרם הכירה אותי.
- 11.2. התנאים בהם עבדה התובעת לא היו מחפירים אלא תנאים טובים: היא עבדה במקום נקי, נוח מסודר ובתנאי חיים נוחים (והכול בנסיבות העניין).
- 11.3. אני לא עשיתי ולא ניצלתי את התובעת. אני העסקתי את התובעת בהתאם לתנאים שהתובעת עצמה סיכמה, עוד בחו"ל, לפי דבריה, כתמורה בעד עבודה מסוג זה. אלו גם התנאים שהתובעת סיפרה כי הובטחו לה מלכתחילה במולדתה ועל סמך תנאים אלה החליטה להגיע בדרך לא דרך לארץ הקודש.
- 11.4. לעניין הטענה כי העושה נפסק עם פשיטת המשטרה ומעצרנו – עובדה חשובה שהתובעת לא מציינת היא כי המשטרה פשטה על המקום לפחות בשתיים שלוש הזדמנויות קודמות ובכל אותן הזדמנויות נתקלה בעובדות ובפקידה ובהן בלבד. כך גם בפשיטה האחרונה שבעקבותיה אני נעצרתי. בכל ההזדמנויות טרם המעצר הוזהרו הנוכחים, לרבות התובעת, מלהמשיך ולפעול במקום ולמותר לציין כי לא שעו לאזהרות. יוצא כי התובעת, מטעמים השמורים עמה, לא ניצלה כל ההזדמנויות שהיו לה, לא התלוננה, לא פעלה להפסיק את "סבלה" (לכאורה) אלא המשיכה בעסוקה בתנאים שהתקיימו לפי הסיכום, עד שהמשטרה לא הותירה בידה עוד ברירה וסגרה את המקום ועצרה אותי ואת אשתי.
12. האמור בסעיף 16 לכתב התביעה אינו נכון.
- 12.1. אני לא רכשתי את התובעת תמורת \$10,000 כנטען והדברים כבר הובהרו לעיל.
- 12.2. אני גם לא לקחתי מהתובעת דבר ובכלל זה לא את דרכונה לא את פנקס הכתובות / טלפונים שלה ולא כל דבר אחר.
13. לגבי האמור בסעיף 17:
- 13.1. התובעת קיבלה את שכרה כמובטח, ובהתאם לבקשתה כלהלן:
- 13.1.1. לתובעת הייתה זכאות כמובטח, לסך של \$1000 לחודש. לא למותר לציין כי בנוסף לתשלום הנ"ל הבטחנו לתובעת וסיפקנו לה בהתאם: מדור, מזון - ביד רחבה, ביגוד בסיסי, טיפול רפואי וצרכים בסיסיים, כגון: חומרי ניקוי, מצרכים סניטאריים וקוסמטיים וכיו"ב.
- 13.1.2. התובעת ביקשה מעת לעת להעביר עבורה סכומים שהיא הגדירה לכתובות במולדתה ובכלל זה לבית הוריה ולבית חברה.
- 13.1.3. התובעת ביקשה וקיבלה מעת לעת, מדי שבוע, כסף כישו כספים לצרכיה, לביגוד, לסיגוריות, לדברי קוסמטיקה, לצרכי פנאי, ולצרכים שהיא הגדירה מעת לעת.
- 13.1.4. בנוסף וללא קשר נהגתי לספק לתובעת על דעת עצמי וביוזמתי צרכים נוספים, בתחום התרבות והבידור, בתחום הביגוד, בתחום הפנאי, כפי שעוד יפורט להלן והכול כדי לקיים אורח חיים חיובית וכדי לתת לה ולשאר הבנות הרגשה נוחה ונינוחה.
- 13.2. אין אמת בטענה כאילו התובעת נאלצה לעבוד אצלנו חודשיים ללא תשלום.

- 13.3. נכון שהתובעת קיבלה תשלום של \$1000 ללא תלות במספר הלקוחות אותם קיבלה, אולם אלה היו דרישותיה היא מלכתחילה וכך סוכם איתה עוד במולדתה, על ידי אחרים וכך גם מסרה לנו כי העדיפה. אציין עוד כי התובעת, בניגוד לנטען בכתב תביעתה, נהנתה מן הסתם גם מטיפים מצד לקוחותיה ואלה הושארה בידיה במלואם. עוד ראוי לציין כי במהלך תקופת עבודתה של התובעת אצלנו התקיימה מלחמת המפרץ השנייה. בתקופה זו העדיפו הלקוחות להדיר רגליהם מהמקום כמו מכל מקום בלוי אחר ובמהלך קרוב לחודשיים לא היו כמעט לקוחות. אף על פי כן הייתה התובעת זכאית לשכרה ומסרנו לה אותו כמובטח וצרכיה לא נפגעו.
14. האמור בסעיף 18 לכתב התביעה מהווה שקר גם – התובעת קיבלה מאיתנו מזון ככל שרק רצתה, בכמות ואיכות והכול על חשבוננו, ללא השתתפות מכל סוג שהוא של התובעת. יחד עם זאת, לתובעת הייתה גישה חופשית לעולם החיצון ואין זה מן הנמנע שנהגה לצרוך דברים נוספים ולשלם בעדם. אלא שבמקרה זה מדובר בדברים אותם היא בחרה, היא רכשה ואין להם דבר וחצי דבר עם כלכלתה השוטפת אצלנו.
15. לגבי סעיף 19 – על אף שלא נכחתי ולא הייתי מעורב בפעילות השוטפת אני יודע בוודאות, שהתובעת לא חויבה מעולם לקיים יחסי מין בניגוד לרצונה ולא משנה ממה נבע העדר רצונה לקיים יחסים. למען האמת יאמר, שלא ידוע לי על מקרים רבים מסוג זה משני טעמים:
- 15.1. הראשון – אני לא הייתי נוכח כמעט מעולם או למען הדיוק לא נוכח שם, בדירה / דירות, אף פעם.
- 15.2. השני – הפקידה שנכחה בדרך כלל במקום לא דווחה על אירועים מסוג כי ארועים מסוג זה לא היו.
16. באשר לסעיף 20 – אני לא הייתי מעורב כלל בעבודת התובעת ועל כן לא מצאתי כל צורך להנחותה לגבי איך עליה לנהוג. התובעת הייתה חופשית לנהוג על פי בחירתה ובכלל זה להימנע מעבודה במקרים ספציפיים או בכלל. יש לזכור כי התובעת באה לארץ מלכתחילה לעבוד במקצוע העתיק.
17. באשר לסעיף 23 – התובעת לא נרכשה בכסף כמפורט בכתב התביעה אלא אנו שילמנו עמלה מההכנסות בגין עבודתה של התובעת אצלנו, כפי שפורט כבר לעיל.
18. באשר לסעיף 24 – למיטב ידיעתי, אשתי מעולם לא שלחה את התובעת לכתובת האמורה וכן לא שלחה את התובעת לתת שירותים בעלי אופי סאדו מזוכיסטי. אלא שכפי שכבר נטען לעיל, התובעת נהגה מעת לעת לתת שירותים המקצועיים על דעת עצמה, מטעם עצמה ולמען עצמה, מבלי שתבקש לעשות כן ולמעשה בניגוד למוסכס איתנו. למיטב ידיעתי, התובעת אכן הלכה לאותה כתובת, וייתכן שגם נתנה שירותים כנטען, אך אם עשתה זאת היא עשתה כן על דעת עצמה בלבד.
19. באשר לסעיף 26 – כאמור לעיל, לא היה לי או לאשתי כל קשר לדירה ברח' בוגרשוב או לבעלי אותה דירה וגם לא קיבלנו דבר וחצי דבר מהשירותים שסיפקה התובעת באותו מקום, אם אכן סיפקה שירותים מסוג כלשהו. אם אכן נתנה התובעת שירותים במקום, עשתה כן על דעת עצמה, לא במסגרת העסקתה וההכנסות אם היו, היו שלה ושלה בלבד.
20. באשר לסעיף 29 – אני מעולם לא ראיתי סימני אלימות על גופה של התובעת. אתזור ואדגיש כאמור, כי אשתי או אני מעולם לא שלחנו את התובעת לדירה האמורה או לכל פעילות מהסוג המתואר.
21. באשר לסעיף 31 – אציין רק כי מעולם לא שידלתי את התובעת לכל פעילות שהיא. התובעת, לפי הודאתה, הגיעה לארץ מראש כדי לעסוק במקצוע העתיק. התובעת נתנה שירותים כפי שסיכמה בירחדות בינה ובין לקוחה ללא כל הוראה, לחץ, אילוץ, או שידול מצידך, או מצד מי מטעמי.

לעניין טענת האונס:

22. באשר לסעיף 34 – התובעת לא אולצה מעולם, לא על ידי ולא על ידי מי מטעמי, לקיים יחסים מכל סוג שהוא בניגוד לרצונה. התובעת הייתה חופשית בכל עת, בין אם לפני שפגשה בלקוח בין אם אחרי שפגשה בו, טרם מתן השרות או במהלכו, לסרב לתת כל שרות או להמשיך לתת שרות לאותו לקוח ואם בנסיבות אלה החליטה לתת שרות, עשתה כן על דעת עצמה ומרצונה החופשי. אדגיש כי רצונה של התובעת לא רק שהיווה קריטריון האם לתת שרות אם לאו אלא היה הקריטריון האולטימטיבי לעניין זה. כפי שהובהר כבר לעיל, התובעת יכלה בכל עת ובכל שלב לסרב לתת שרות ומעולם לא אולצה לא במפורש ולא במרומז ובוודאי לא בלחץ לפעול אחרת והדברים היו ידועים לה וברורים.

23. באשר לסעיף 35 – אני לא כפיתי על התובעת דבר וחצי דבר, כל שעשתה מרצונה החופשי ומתוך בחירה עשתה. כפי שהבהרתי לעיל, לתובעת הייתה זכות מלאה לא לתת שרות ללקוח שלא חפצה בו והעדר הכפייה בא לידי ביטוי בתחומים נוספים, כפי שיובהר להלן:

23.1. התובעת לא רק שיכלה להשתמש באמצעי הגנה, כגון קונדום, אלא הונחתה מפורשות לעשות שימוש באמצעי מניעה, לא רק כהגנה עליה, אלא גם כהגנה על לקוחותיה. התובעת הוזהרה פעם אחר פעם לעשות שימוש בקונדום ואף הובהר לה שאם לא תעשה כן לא תועסק עוד במקום. עוד הוזהרה התובעת לבל תיעתר להפצרת לקוחות ולפיתויים כספיים ותוותר על שימוש בקונדום.

23.2. התובעת כאמור הייתה חופשית להחליט אם להיעתר לבקשת לקוח לתת לו שירותים אם לאו ובאשר לקטינים – לא ידוע לי ולו על מקרה בודד בו ניסו קטינים לקבל שירותים מאת התובעת. בכל מקרה מעשה מעין זה לא היה זוכה לגיבוי ממני. אני יכול לציין כי למיטב ידיעתי רוב רובם של הלקוחות היו קבועים וגילם היה בסביבות ה 50 ואף יותר וזאת כדי להעניק מכובדות למקום ולהתנהגות שקטה ומכובדת.

23.3. אני מעולם לא אילצתי את התובעת לקיים יחסי מין בתקופת מחזוריה החודשי והתובעת יכלה בכל עת לבקש לא לעבוד ימים מסוימים אם מטעם היותה במחזור או בגלל שחשה ברע או בגלל שחפצה ביום או יותר של חופשה בשביל עצמה. ואכן, בפועל, התובעת לקחה לא אחת חופשה של ימים מספר כדי לצאת לנופש בחברת חבר שרכשה כאן בארץ ואיתו נהגה להתרועע.

23.4. לעניין יחסי מין אלימים – כפי שהבהרתי בהרחבה לעיל, התובעת לא רק שלא אולצת לתת שירותים מסוג זה אלא אדרבא הוצע לה להימנע מכך לטובתה ולמיטב ידיעתי התובעת לא שעתה לאזרה.

23.5. לבסוף אבקש להדגיש כי התובעת הייתה חופשית לחלוטין במשך כל תקופת עבודתה, בניגוד לטענתה בכתב התביעה ולו רק רצתה יכלה לעזוב את מקום עבודתה בכל זמן ביום ובלילה. לציין כי המקום היה בקרבת מקום לתחנת משטרה והתובעת לו רצתה יכלה להגיע לתחנה ולמסור תלונותיה אילו היו.

לעניין טענת התקיפה:

24. באשר לסעיף 36 – בלשון המעטה מדובר כאן בעלילה, בשקר נתעב. אני או מי מטעמי מעולם לא הכיתי או תקפתי את התובעת. כך גם, מעולם לא הרשתי, בין בהסכמה מפורשת בין בהסכמה משתמעת ובין תוך העלמת עין, שמי מהלקוחות יפגע בכל דרך שהיא התובעת. התובעת מעולם לא הוכתה ולא נגרם לה נזק מכל סוג שהוא, במהלך עבודתה אצלנו.

25. באשר לסעיף 37 – כפי שהובהר כבר לעיל – לא רק שמעולם לא פגעתי פיזית, בכל דרך שהיא, בתובעת, אלא שלמיטב ידיעתי ואמונתי התובעת מעולם לא נפגעה פגיעה פיזית מכל סוג שהוא במהלך או עקב עבודתה ועל כן לא כשלתי מלמנוע או לעזור בדיעבד באירוע שלא התרחש.

26. באשר לסעיף 39 – אני ואשתי אכן ראינו את עצמנו כאחראים על סיפוק צרכי התובעת: מזון וטיפול רפואי ואף מילאנו חובה זו מעל ומעבר. אנו סיפקנו צרכי התובעת ברוחב לב ובנדיבות.
- 26.1. התובעת יכלה, אילו רצתה, להשלים צרכיה ואף עשתה כן, כראות עיניה.
- 26.2. התובעת נהגה לבקש מאיתנו כספים מתוך המגיע לה ונעתרה כבדרך שיגרה.
- 26.3. התובעת לא הייתה מנועה מלצאת את הדירה בה הייתה ויכלה בכל עת לצאת בהתאם לצרכיה.
27. באשר לסעיף 40 – מדובר בשקר גס ומקומם, מעולם לא מנענו מזון מן התובעת, כנטען. נהפוך הוא, התובעת הגיעה ארצה מארץ בה המחסור הוא דבר שבשגרה. התובעת לא הפסיקה להתפעל מהשפע בחנויות כאן ובייחוד משפע המזון והמגוון. ראייה לכך שלא נמנע מזון מן התובעת היא עצם העובדה שהתובעת עלתה בפרק זמן הקצר בו עבדה אצלנו בלמעלה מ 10 קילו במשקלה.
28. באשר לסעיף 43 - 44 – גם זו בדיה חסרת שחר. מעולם לא מנענו שינה מהתובעת ולא כפינו עליה לעבוד 19 שעות ביום. התובעת נהגה לעבוד משעות אחר הצהריים עד לשעות הלילה המאוחרות. הלקוחות נהגו להגיע לאחר תאום מראש כך שהתובעת יכלה כאשר רצתה בכך לישון או לנוח גם במהלך עבודתה. בכל מקרה, אופי המקום והעבודה לא היה של לקוח יוצא ולקוח אחר נכנס. לפיכך התובעת יכלה לישון כרצונה שעות רבות במהלך היממה, הן ברציפות והן במקוטע. כמו כן, התובעת נהגה לעיתים לצאת לחופשה, בין אם של יום ובין אם של מספר ימים, בחברת חברה או חברותיה. התובעת אף התארחת לסופי שבוע אצלנו כבת בית בחברת ידידי המשפחה. יש לציין כי בניגוד לרושם שמנסה התובעת לעורר מטעמים השמורים עמה הרי שהיחס אליה היה טוב, חברי ואפילו אימהי, תוך התחשבות מרבית בקשיי עבודתה.
29. באשר לסעיף 45 – מעולם לא כפינו על התובעת לקיים יחסי מין ומעולם לא אסרנו עליה להשתמש האמצעי מניעה. ההיפך הוא הנכון. הבחירה תמיד הייתה בידיה ואנו המלצנו על שימוש באמצעי מניעה לשם בריאותה ולשם בריאות לקוחותינו.
30. באשר לסעיף 47 – לא רק שלא נמנע מהתובעת טיפול רפואי כנטען, אלא שלמיטב ידיעתי, כאשר התובעת חשה פעם שלא בטוב אשתי לקחה אותה לרופא, וכמובן שאנו שילמנו את ההוצאה.
31. באשר לסעיף 48 – לא ידוע לי על מחלה ממנה סבלה התובעת ואשר נמנע ממנה טיפול כנדרש.
32. באשר לסעיף 49 – כאמור, התובעת מעולם לא אולצה (כפי שכבר הובהר) לעשות דבר מכל סוג שהוא בניגוד לרצונה וספק רב אם בחרה אי פעם לקיים יחסים בעת מתזור כנטען. יחד עם זאת, אם עשתה כן, הרי עשתה כאמור על דעת עצמה ומתוך בחירתה האישית.
33. באשר לסעיף 50 – כאמור לעיל, התובעת לא אולצה לעשות דבר בניגוד לרצונה והייתה חופשית לעשות ככל העולה על רוחה. לא אילצתי את התובעת לקיים יחסים ולו פעם אחת ביום ואם התובעת קיימה יחסים במצב המתואר הרי שעשתה כן מתוך בחירה בלבד. לא זו אף זו: במהלך תקופת עבודתה של התובעת (כ 8 חודשים) - במהלך כחודשיים, כמעט ולא פקדו לקוחות את המוסד, בגלל מלחמת המפרץ. בתקופה זו פגשה התובעת לקוח או שניים בממוצע ביום ואף זאת ביום יחסית מוצלח. בשאר התקופות היה מספר לקוחותיה של התובעת כ 5-6 בממוצע ליום. אציין כי המקום התנהל באזור מכובד, הלקוחות היו בד"כ אנשים על רמה שהגיעו בתאום מראש ושהו עם התובעת כשעה כל לקוח. עוד ראוי לציין כי כדי לשמור על רמה וכדי שחוג הלקוחות יהיה נבחר המקום מעולם לא פורסם בעיתונים היומיים או בכל מקום אחר והשיטה הייתה בעיקרה של חבר מביא חבר. הדבר בא לידי ביטוי בסוג האנשים שבאו, אך גם בכמות האנשים שבאו, כמות קטנה יחסית של כ 10-15 אנשים ליום אותם קיבלו כ 3-4 בנות אשר הועסקו במקום ביחד עם התובעת.

לעניין טענת הכליאה ופגיעה בחירות:

34. באשר לסעיף 53 – לא היו דברים מעולם – מעולם לא איימתי על התובעת במפורש או במרומז כי אם תברח אפגע במשפחתה. מדובר בטענה שקרית והזויה. התובעת יודעת היטב כי עובדת היותה חופשית ועובדת יכולתה ללכת בכל עת לא מתיישבות עם טענותיה האחרות, ובמיוחד עם עובדת הישארותה במקום למרות הכול ולמרות שהיו לה הזדמנויות רבות לעזוב, למעשה כל אימת שחפצה בכך. על רקע האמור לעיל הומצא עניין האיום על הוריה במולדביה הרחוקה, כדי ליתן הסבר להישארותה על אף הנסיבות אותן היא מתארת. אחזור ואדגיש כי התובעת מעולם לא הייתה כלואה ומעולם לא נשללה חירותה. התובעת הסתובבה חופשית בעיר בכל עת שרצתה בכך. התובעת נהגה ללכת לחנויות לערוך קניות של מזון בגדים וכן נהגה ללכת לים. התובעת נהגה גם לנסוע לבדה ללקוחות מחוץ לדירה, בין במונית ובין ברגל או בכל דרך אחרת. לתובעת היה חבר שנהג לבלות עמה לילות שלמים בדירה או במקומות אחרים. התובעת יצאה במספר הזדמנויות לחופשים של מספר ימים עם חברה, כך בכל אופן מסרה לי. התובעת התארכה במספר הזדמנויות לסופי שבוע בביתנו, כבת בית, ביחד עם שאר משפחתנו וחנרינו. באירועים אלה נכחה התובעת כבת בית ולא במסגרת עבודתה.

לעניין טענת הניתוק מהעולם החיצון:

35. באשר לסעיף 55 – המתואר למעשה הפוך למציאות. אמנם, התובעת עבדה במקומות שונים כמפורט 2) הדירות בדיזינגוף ובתי לקוחות וכיו"ב, אולם הדלתות לא היו נעולות ומעולם לא נמנעה יציאת התובעת מאחד המקומות. לא רק זאת אלא שבפועל לא היה כלל מי שימנע היציאה באשר במקום שהתה בדרך כלל פקידה שגם לו רצתה לא היה בכוחה או ביכולתה למנוע יציאת התובעת, אילו רצתה האחרונה לצאת. התובעת יצאה ככל שרק רצתה וזאת כמובן ללא כל השגחה.
36. באשר לסעיף 56 – אכן סיפקנו לתובעת מכשיר סלולארי נייד מסוג מירס. המכשיר שימש את התובעת לכל דבר ועניין ולמיטב ידיעתי היא אף עשתה בו שימוש לשיחות לחו"ל להוריה. התובעת השתמשה במכשיר לכל מטרה בה חפצה ולא איימתי עליה בשום אופן בהקשר זה (או בכל הקשר אחר).
37. באשר לסעיף 57 – מדובר בשקרים נוספים שנבדו על ידי התובעת. לא אסרתי על יצירת קשר עם לקוחות וכמובן שלא אסרתי על התובעת להעביר כסף להוריה באמצעות הלקוחות, אלא שהסיפור האמיתי מאחורי הבדיות הללו הוא: לא אחת ביקשה התובעת מלקוח כי יעביר כסף להוריה או למי מטעמה למולדביה, התובעת נהגה לטעון בפני הלקוחות כי היא תחזיר להם את הכסף כאשר תקבל את שכרה. לאחר מכך טענה התובעת בפני הלקוחות כי לא קיבלה את שכרה או לא הספיק לה שכרה או טענות מטענות שונות ולא החזירה את כספי הלקוחות. כך יצא שלקוחות נהגו להתלונן בפני/אשתי על כך שלמעשה התובעת הוציאה מהם במרמה כספים ושלחם למולדביה. בנסיבות אלה ביקשתי מהתובעת להימנע מניצול הלקוחות ולבקש ממני לבצע את ההעברות, ואכן בדרך כלל אנחנו ביצענו את ההעברות עבור התובעת, קרוב לודאי במקביל לתעברות על ידי הלקוחות. אשתי מעולם לא כלאה את התובעת בדירה, לא לחודש, ולא לתקופה ארוכה או קצרה יותר. אשתי גם מעולם לא חייבה את התובעת לקבל מסי' אבסורדי של 30 לקוחות ביום (או כל מספר אחר). כפי שהבהרתי לעיל התובעת הייתה חופשית וזה נכון לכל התקופה שעבדה אצלנו.
38. באשר לסעיף 58 – האירועים המתוארים לא היו ולא נבראו. לא מנענו מהתובעת לצאת מהדירה ולא מנענו ממנה מעולם להתקשר למשפחתה במולדובה. אדרבה – למיטב ידיעתי, אשתי והפקידה שידלו את התובעת בכל עת להיות בקשר עם משפחתה במולדובה כי התרשמו לא אחת שהתובעת לא מגלה אחריות בתחום זה. התובעת יכלה לדבר עם הוריה ככל שחפצה בכך.
39. באשר לסעיף 59 – שוב מדובר בגיבוב של שקרים. לא היה כל ניתוק מהעולם החיצון, לא היה כל ניתוק מהמשפחה מעבר לניתוק שגזרה על עצמה התובעת, לא היה איסור לשוחח עם לקוחות – אדרבה, התובעת נהגה לעיתים לבלות עם לקוחות כל הלילה, קיבלה את הטלפון שלהם ונתנה את שלה והקשר היה ישיר ודו כווני. כמו כן, לא רק שלא נאסר על יצירת יחסים אישיים, לתובעת היה במועד הרלבנטי חבר איתו בילתה

שעות ארוכות ואף ימים הן בדירה והן מחוצה לה. במהלך החודשיים האחרונים לעבודת התובעת אצלנו נהג החבר לישון אצלה כמעט מדי לילה. זאת ועוד – התובעת אף סייעה, למיטב ידיעתי, להביא ארצה בדרך לא דרך את חברה ממולדביה. כאמור, התובעת לא הייתה מעולם במצב של כליאה במקום עבודתה או בכל מקום אחר, בתקופה בה עבדה אצלנו.

לעניין טענת הגזל:

40. באשר לסעיף 60 – אני לא לקחתי מעולם דבר ששייך לתובעת וגם לא אפשרתי או עודדתי אחרים לקחת דבר מהתובעת. ההיפך הוא הנכון, שכן אני/אשתי הענקתי מתנות רבות לתובעת.

לעניין הטענה בדבר קנסות ועונשים:

41. באשר לסעיף 63 – מעולם לא הטלתי קנס או עונש על התובעת ולא גזלתי ממנה דבר.

42. סעיף 64 – האמור בסעיף אינו נכון ורחוק מן המציאות. אני חוזר על התייחסותי לכך בסעיף 37 לעיל.

43. באשר לסעיף 65 – מדובר בשקר גס. אני מעולם לא דרשתי מהתובעת להעביר לידי "טיפים", גם לא ביקשתי ממנה לפרט האם קיבלה "טיפ" ובאיזה סכום. כמובן שמעולם לא הענשתי את התובעת על הסתרת "טיפ" (או על כל דבר אחר) כיון שלא היה לה צורך להסתיר דבר – לא היה שום ספק כי אם קיבלה טיפים – הם שלה ורק שלה.

44. באשר לסעיף 67 – לא היו דברים מעולם. ראשית אציין כי אני לא שהיתי בדירות בהן עבדה התובעת כך שממילא לא יכולתי לדעת על קרות אירוע כאמור. כך או כך, אני מעולם לא הענשתי את התובעת בשל אירוע של המתנת לקוח או בשל כל אירוע אחר, ולפיכך גם לא הטלתי עונשים כפי שפורטו בכתב התביעה.

לעניין טענת התרמית:

45. באשר לסעיף 68 – אין בסיס לטענה זו, לא הצגתי בפני התובעת כל מצג שווא. התובעת, לפי הודעתה, באה לישראל מלכתחילה לעסוק במקצוע העתיק והובטח לה עוד בארץ מולדתה כי תשתכר \$1000 לחודש. אני מעולם לא הצגתי שום דבר שסתור האמור. תנאי העסקת התובעת היו טובים ונוחים בעליל כדי להפוך לתובעת עבודה שהיא לא נעימה במהותה לנעימה ונוחה ככל שניתן.

לעניין טענת הנזק הנפשי:

46. באשר לסעיף 69 – אני מעולם לא השפלתי את התובעת, לא במתכוון ולא בשוגג, נהפוך הוא, אני התייחסתי אל התובעת כאל בת משפחה ונהגתי בה תמיד בכבוד. לא ידוע לי על בעיות נפשיות של התובעת אך אם יש כאלה הרי שאני לא תרמתי לכך, לא במזיד ולא במכוון ולא תוך עצימת עין.

לעניין טענת החפצה ודה הומניזציה:

47. באשר לסעיף 71 – אין ממש בטענה. אני לא רכשתי את התובעת, כפי שהבהרתי לעיל. אנו גם לא מכרנו את התובעת כנטען. אנו העסקנו אותה בעבודה שהתובעת בחרה לעסוק בה, ומעבר לכך נהגנו כלפיה כבת בית בשביל להקל עליה הקשיים הטבעיים הכרוכים בעבודה מעין זו.

48. באשר לסעיף 72 – אין אמת בטענה כי התובעת עבדה חודשיים ללא שכר, כנטען, התובעת קיבלה תמורה עבור כל חודשי עבודתה.

49. באשר לסעיף 73 – מעולם לא התייחסתי לתובעת כאל "איבר מין" כנטען. נהפוך הוא, אני התייחסתי לתובעת כאל בן אדם, גיליתי רגישות לצרכיה והקלתי עליה ככל שרק ניתן: על ידי מתן חופשות, ימי מנוחה, אירוח בביתנו, הזמנתה לבתי קפה ומסעדות, הזמנתה למופעי תרבות ובכלל זה לקונצרט של הזמרת הרוסייה אלה פוגצ'ובה, קניית בגדים ומוצרי קוסמטיקה, הבאת מתנות ועוד כהנה וכהנה.

50. באשר לסעיף 74 – אני מעולם לא ביקשתי מהתובעת לקיים יחסי מין תמורת סחורות ואם עשתה כן הרי עשתה זאת עבור תמורה שוות ערך לכסף, שהייתה תמורה שלה ולא שלי.

51. באשר לסעיף 76 – ההחלטה למכור את גופה, הייתה החלטתה של התובעת לבדה. אני אמנם הורשעתי בסרסרות לאור העובדה שנהנית, ביחד עם התובעת, מהאתגן שנגבה. אולם, כפי שכבר ציינתי אין ספור פעמים – לתובעת עמדה הזכות, בכל עת, לפרוש מעסוקה, ואם לא עשתה כן הרי שהמשיכה מתוך בחירתה ושיקוליה היא.

52. באשר לסעיף 78 – אין גבול לדמיונה של התובעת: מעולם לא אילצתי את התובעת להחליף שמות ולמעשה נקראה נטליה/נטשה, שזוהו שמה, כל התקופה ששהתה במחיצתנו. אני גם לא אילצתי את התובעת לצבוע שיערה או לשנות תסרוקתה ואם עשתה כן עשתה כאמור על פי בחירתה בלבד. מעולם גם לא אילצתי את התובעת ולא ביקשתי ממנה להחליף זהות והתובעת בפועל לא החליפה זהויות, כך לפחות למיטב ידיעתי.

53. באשר לסעיף 79 – כאמור לא אילצתי את התובעת לבצע שום שינוי וממילא לא אולצה להיראות מגוחכת, לא בזותה ולא הושפלה.

54. באשר לסעיף 80 – לא היו דברים מעולם. ראשית, כפי שכבר הבהרתי מעולם לא ניסיתי לחייב את התובעת לקיים יחסי מין בעת מחזור או להשתמש בדיאפראגמה מיוחדת לשם כך.

55. באשר לסעיף 81 – מדובר בטענה שקרית שכן התובעת קיבלה במהלך עבודתה את כל התשלומים שהגיעו לה ואף יותר:

55.1.1. חלקם בדרך של משלוח על פי בקשתה למשפחתה או מי מטעמה במולדתה

55.1.2. חלקם לצרכיה הפרטיים כאן

55.1.3. בנוסף, נהנתה התובעת מטיפים שמן הסתם סביר להניח שלא נפלו משכרה ולפחות לא בהרבה.

56. באשר לסעיף 83 – ככל שראיתי, מצבה של התובעת בתקופת עבודתה אצלנו היה מצב טוב, וממש לא נראה כאילו התובעת שרויה במצב גופני ונפשי קשה. התובעת הגיעה אלינו רוזה מאוד ועלתה הרבה במשקל בתקופת עבודתה אצלנו, גופה הפך בריא וחזק יותר, מצב רוחה היה טוב בדרך כלל, היא פיתחה מערכות יחסים ויצאה לבלות וכל אלו מצביעים לדעתי על מצב גופני ונפשי טוב.

לעניין הטענה בדבר הטרדה מינית:

57. באשר לסעיף 86 – אני (הנתבע 1) אכן בחנתי את גופה של הנתבעת – מדובר בבחינה על פי מראה ותו לו. לא היה בכך משום השפלה או ניסיון להשפלה.

58. באשר לסעיף 87 – האמור הוא שקר גם ומעולם לא הצעתי לקיים יחסי מין או כל מעשה קרבה אחר אני לא נהגתי לבוא לדירות נשוא התביעה ו / או כתב האישום, וגם לא פגשתי את התובעת שם או במקום אחר ביחידות בשום הזדמנות. הנסיבות היחידות בהן פגשתי את התובעת היו: כאשר הצטרפה אלי, על פי בקשתה, לבית קפה או מסעדה, תמיד בחברת מישהי אחרת, בדרך כלל הפקידה, כאשר התארח בביתנו כבת בית לסופי שבוע, וכאשר הזמנה לאירועים / בילויים חברתיים ביחד איתנו ועם אחרים: מסעדות, קונצרטים וכיו"ב.

59. באשר לסעיף 89 – מעולם לא עשיתי דבר שכוונתו הייתה לבזות או לשבור את רוחה של התובעת.

לעניין טענת עשיית עושר ולא במשפט:

60. באשר לסעיף 94 – לא היו קיימות כלל שעות עבודה כנטען ושעות הפעילות היו בד"כ משעות אחר הצהריים עד לשעות הלילה עם הפסקות כפי שהתובעת בחרה. למיטב ידיעתי התובעת עבדה כ 5-6 שעות ליום בדרך כלל. התובעת עבדה בשעות עבודה גמישות בהתאם לרצונה, הלכה למעשה.

61. באשר לסעיף 95 – התובעת לא עבדה 30 יום בחודש כנטען. התובעת לא עבדה בדרך כלל בשבתות וזאת לא משום שלא רצתה לעבוד אלא משום שבדי"כ ביום זה לא היו לקוחות. כמו כן, התובעת נהגה לקחת לעצמה ימי חופש באמצע השבוע בין אם ימים שלמים ובין אם חצאי ימים. הדבר תואם איתי או עם אשתי, אבל היה נתון בסה"כ להחלטת התובעת. כמו כן, במספר הזדמנויות במהלך התקופה יצאה התובעת למספר ימי חופשה ברציפות, בחברת החבר שרכשה לה, וסה"כ לקחה כ- 10 ימי חופשה במהלך שמונת החודשים. ולבסוף – מעת לעת נהגה התובעת לבלות את סוף השבוע בביתנו כאורחת לכל דבר ועניין וכמובן שלא עבדה כששהתה בביתנו.

62. באשר לסעיף 96 – התעריפים שנגבו מכל לקוח נעו בין 100 ל 150 ואף 200 ₪ כפונקציה של זמן: בילוי של שעה עלה כ 150 ₪, אם הלקוח בחר לשהות מספר שעות 3,4 או יותר הרי שהוא חויב לפי 100 ₪ או 50 ₪ לשעה (50 ₪ לשעה שילם החבר שלה – לא?).

63. באשר לסעיף 97 – מדובר במספרים בדויים ולא הגיוניים, התובעת לא קיבלה 15 לקוחות ביום, ובודאי שלא 30 לקוחות ביום. לקוח ממוצע שהה במחיצת התובעת שעה או יותר. התובעת גם לא קיבלה לקוחות כמו בסרט נע, במיוחד לאור העובדה שניסו להיות בררנים לגבי טיב הלקוחות ולא פרסמו את המוסד בעיתונות הכתובה.

המציאות שונה מהמתואר והתובעת יודעת זאת היטב. במהלך כ 8 חודשי עבודת התובעת אצלנו נראו הדברים בערך כלהלן: במהלך התקופה הסמוכה למלחמת המפרץ, לפנייה, במהלכה ואחריה, סה"כ כחודשיים – התובעת אירחה לכל היותר 1-2 לקוחות ליום. בששת החודשים האחרים אירחה התובעת 5-6 לקוחות ליום לכל היותר. כאמור, לא נמצאתי בדי"כ במקום והדברים ידועים לי מפי אשתי ו / או הפקידה שעדכנו אותי עת לעת.

64. באשר לסעיף 98 – העלויות אשר הוצאנו בגין התובעת, בהערכה גסה, הן לא פחות מ 1500-1200 \$ לחודש, הכוללים: מדור, הוצאות נלוות, כלכלה וצרכים בסיסיים לא כולל הוצאות הכרוכות בעבודתה כגון תקשורת ותחבורה וכיו"ב.

לעניין טענת אי תשלום שכר:

65. באשר לסעיף 99 – התובעת קיבלה תשלום מן הרגע הראשון שעבדה אצלנו.

66. באשר לסעיף 100 – הטענה כאילו גבינו עבור שירותי התובעת סך של 180,000 ₪ בחודשיים היא מופרכת ממש, אך בכל מקרה התובעת קיבלה את שכרה עבור כל תקופת עבודתה אצלנו ללא יוצא מהכלל.

67. באשר לסעיף 101 – אין ממש בטענת התובעת, שכן כאמור שילמנו לה את שכרה לפי הסיכום. קיים קושי לשחזר במדויק הסכומים עקב החרמת מסמכים על ידי המשטרה, מסמכים שניהלנו/ כרטיסים אישיים.

68. באשר לסעיף 102 – אין בנתון הנטען ממש.

לעניין הטענה בדבר אי תשלום שעות נוספות:

69. באשר לסעיף 103 – התובעת לא עבדה שעות כנטען, אלא עבדה פחות משמונה שעות ביום כאמור.

70. באשר לסעיף 104 – החישוב האמור הוא מגוון. לא ברור כיצד ניתן ליישב את הטענה כי שכרה הממוצע לשעה של התובעת עמד על 167 ₪ עם העובדה שלקוח שילם על שעה בממוצע 100 ₪ וכאשר ברור ללא כל ספק שלא בכל השעות הנטענות הייתה התובעת בחברת לקוח.

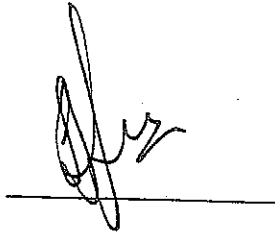
לעניין הטענה בדבר אי תשלום והעבדה ביום המנוחה השבועי ואי מתן חופשה:

71. באשר לסעיף 107 – התובעת נהנתה ממנוחה שבועית מעל ומעבר למתחייב על פי החוק היבש.

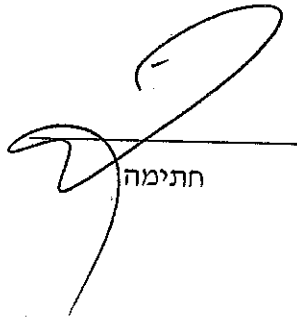
72. באשר לסעיפים 111 - 112 – התובעת לא עבדה אצלנו שנה, אלא כשמונה חודשים. התובעת קיבלה גם קיבלה חופשות כפי שפרטתי לעיל.

זה שמי זה תצהירי וכל האמור בו אמת.

ולראיה באתי על החתום :

הנני מאשר בזה כי ביום, 27.09.05, הופיעה בפני עו"ד יעקב דרורי, במשרדי ז'בוטינסקי 3א, רמת גן, מר **אנס** **א**, ת"ז **██████████**, ואחרי שהזהרתיו כי עליו להצהיר את האמת וכי יהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא יעשה כן, אישר את נכונות הצהרתו הנ"ל וחתמה עליה.

חתימה

דרורי-משרד עורכי דין
יעקב דרורי-עו"ד
מ.ר. 14157
ז'בוטינסקי 3 א' ר"ג מוקוד 52520

חותמת